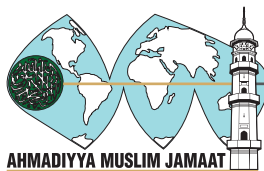

U ime Allaha, Milostivog, Samilosnog

H U D B E

Hazreti Mirza Masroor Ahmad
ajadahulah-talah bi nasre hil aziz
V halifa Obećanog Mesije a.s.

11.6.2010. - 18.6.2010.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ۞

نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ ۞

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ-

وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى رَسُولِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَصْحَابِهِ أَجْمَعِينَ ۞

“Sva hvala pripada Allahu, Gospodaru svih svjetova; mir i blagoslov neka su na Njegovog vjerovjesnika Muhammeda, s.a.v.s., i na cijelo njegovo potomstvo i ashabe.”

Hudba 11. juni 2010.

Biografija nekih od šehida 28. maja 2010.

Kratki sadržaj hudbe koju je 11. juna 2010. održao Hazreti Mirza Masroor Ahmad Halifatul Masih V Ahmadija muslimanske zajednice

(Napomena: Naš tim 'Alislam' preuzima punu odgovornost za bilo kakve greške ili nerazumijevanje u kratkom sadržaju ove hudbe)

U hudbi petkom, danas je hazreti Halifatul Mesih V a.t. spomenuo neke od šehida koji su prije dvije sedmice bili nemislosrdno napadnuti u toku masakra u Lahoru i rekao je da su ovo bili oni Ahmadi muslimani koji su bili neustrašivi čak gledajući smrti u lice, koji nisu molili za život pred napadačima, nego su umjesto toga ostali zauzeti u spominjanju Allaha i nastojali da pomognu drugima i spase živote drugih. Oni nisu paničili nego su činili dove ped Allahom i nastojali da savladaju napadače, ako mognu. Nekima od ovih vjernika je poklonjen položaj šehida, što je vječni život, i njihova imena će svjetliti svijetla u historiji Ahmadijjata kao zvijezde na nebesima, inšaAllah. Da Allah dž.š. uzdigne njihove položaje u Džennetu. Amin.

Prije spominjanja šehida Huzur a.t. je usmjerio pažnju članova Džemata na činjenicu da postoji Sejidina Bilal fond, koji je osnovan 1986. godine, i uveo ga je hazreti Halifatul Mesih IV r.h. da skupi fondove za pomoć porodicama šehida. Huzur je rekao da je kroz ovaj program Džemat omogućavao pomoć, no odgovornost je Džemata Ahmadija da omogući bilo koju vrstu pomoći ovim porodicama bez obzira jesu li na raspoloženju fondovi kroz Sejidina Bilal fondaciju ili ne.

Huzur a.t. je onda započeo kratku biografiju o nekim šehidima.

1. Munir Ahmad Šaik sahib, Amir džemata oblasti Lahor, ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Njegov otac, Šaik Taj Din sahib bio je šef stanice i dao je bai'at 1927. On (otac) bio je prijatelj mufti Malik Saif-ur-Rahman sahiba, koji su obojica bili ljuti neprijatelji Džemata. Kad su pročitali knjigu koju je napisao Obećani Mesija a.s., bili su impresionirani izraženom ljubavlju prema Časnom Poslaniku s.a.v.s. i poslije čitanja nekoliko knjiga primili su Ahmadijat. Munir Ahmad Šaik sahib je diplomirao u LLB (pravnik) i bio postavljen za sudiju na raznim mjestima. U Lahoru je bio postavljen kao posebni sudija protiv korupcije; onda za posebnog sudiju carinarnice i radio je za NAB kad je bio penzionisan 2000. godine. Bio je popularan po tome što je bio pravedan čovjek, i bio je neustrašiv. U Ravalpindiju, bio je određen za sudiju da odluči između dviju strana; jednu stranu je sačinjavala grupa žena koje su pripadale Ahmadija džematu Lahor i predstavljao ih je Mujeeb-ur-Rahman sahib, a u drugoj strani je bio mauulvi. Munir Ahmad Shaik sahib je rekao objema stranama da je bio Ahmadi musliman. Mauulvi izgleda nije imao nikakvog problema s tim što je on bio Ahmadi. Zapravo je Mujib-ur-Rahma sahib bio taj koji je bio u brizi (u strahu, zabrinut) da će sudija možda donijeti odluku protiv njegovih klijenata u svojoj revnosti da izrazi svoju pravednost. Munir Ahmad Šaik sahib je bio hrabar čovjek, dobrodušan prema svakome i imao je ogromno znanje. Vodio je jednostavan život. Služio je Džemat u raznim svojstvima (bio je direktor Fazl-e-Umar fondacije, i sadr Model Town oblasti, itd). Uvijek je pazio na svoju porodicu najbolje koliko je mogao. Govorio bi da je bio rođen u kući siromašnog šefa stanice, ali da pazi na svoju porodicu jer njegova djeca znaju da im je otac predsjedavajući sudija. On je bio Mussi. Samo dan prije ubistva, njegova sestra je održala govor članovima ženske organizacije (Leđna) o tome kako je sistem 'Oporuke' sredstvo za postizanje Dženneta, i kad je on došao kući, ona ga je pitala je li ono

što je rekla bilo ispravno. U odgovoru je Šaik sahib rekao da je to tačno, ali da je istinska garancija za postizanje Dženneta kroz šehida. Šaik sahib je pozvao iz džamije prije nego što je bio ubijen i rekao svojoj ženi da je bio ranjen u nogu i u glavu, ali je rekao da je u redu. Kad mu je bilo rečeno da ide u podrum, on je odbio. Kad je napadač počeo pucati, on je od svih članova tražio da ostanu sjedeći i da uče salavat. Pozajmio je mobilni telefon od jednog mladića i nazvao policiju, i tražio da dođu. Policija je rekla da su već stigli do mjesta, na što je Shaik sahib ljutito odgovorio da onda uđu unutra. Prema očevicu (mladiću čiji je telefon pozajmio), zadnje riječi koje je Šaik sahib izgovorio bile su šehadet. Njegova žena je rekla da joj je, prije nego što je otišao na džumu, dao novac koji je dugovao za članarinu, a da to nikada prije nije uradio. Također joj je rekao o jednom sudskom postupku, koji je bio odgođen, i dao joj novac da stavi uz zapisnik ovog slučaja i vrati osobi koja je uplatila za sudski postupak. Prije ovoga on nikada nije diskutovao sa svojom ženom o bilo kojem sudskom slučaju. On je izrazio svoju želju hazreti Halifatul Mesihu IV r.h. da želi posvetiti svoj život da služi Džematu. Halifatul Mesih IV r.h. mu je predložio da nastavi sa svojim poslom gdje je bio, jer je ovo bio djelotvoran način propagiranja Ahmadijata. Jedan od njegovih sinova mu je predložio da uzme sigurnosnu stražu, na što je on odgovorio da to ne bi služilo ničemu. Ako budem pogođen metkom, bit ću među šehidima. Mubeshir Majeed sahib, murrabi silsila, o njemu je napisao kako je 1997-1998, kad je bio u Gulbergu, primo telefonski poziv od oblasnog imama koji je rekao da je jedan učenjak tražio da se sretne s njima obojicom. Ovaj učeni čovjek je bio protivnik Džemata, koji je po navici bio umiješan u krive sudske procese. Njegov prigovor je bio da je sudija određen za ovaj proces bio neobičan čovjek koji prvo lupio svoju šaku na sto i obznani da je Ahmadi, i onda započne proces. Ovaj čovjek se bojao da je sudijin proglas da je Ahmadi značio da će odluka biti donesena protiv njega. Murabi sahib je uvjerio ovog čovjeka da je jedini razlog zbog kojeg je sudija to činio bio da svakom da do znanja da, pošto je on Ahmadi musliman, on nema namjeru da vas zastraši, on je mislio da kaže da on neće primiti nikakvo mito niti prihvatiti ikakvo posredovanje u ime bilo koga, i da se on ne boji nikoga osim Allaha. On je također utješio ovog čovjeka da, ako je nevin, sudija će donijeti poštenu odluku. Poslije nekoliko mjeseci, sekretar tog čovjeka je, popto je bio oslobođen, nazvao da se zahvali murabi sahibu, koji je na to rekao da nije bilo potrebe da njemu

zahvaljuje; umjesto toga on treba da se zahvali Imamu Mehdiju kasnijeg doba a.s. koji je osnovao Džemat članova koji su bezuvjetno pravedni u svojim odnosima bez obzira na njihovo vjerovanje, itd. On je zaista bio odvažan čovjek.

Prošle godine, kad je bio određen za Amira oblasti Lahor, ja sam mu napisao pismo i predložio da je ovlašten na direktan pristup Halifatul Mesihu radi konsulatovanja u bilo kojoj stvari i održavanju kontakta. Koristeći ovu mogućnost, on je nazvao Huzura a.t. radi upute i naloga, iako je sve išlo kako treba. On je bio čovjek koji je konsultovao svakoga u svojim sudskim procesima i bio veoma iskusen. Sadr Leđna Imaillah, nakon što je radila pod njegovim direktivama, rekla je da je on ispunio svoje dužnosti koliko je najbolje mogao. On je bio čovjek s mnogo vrlina. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu i uvrsti ga među Svoje miljenike. Amin.

2. Major penzionisani general Nasir Čaudhry sahib, sin Čaudhri Safdar Ali sahiba, stanovnika oblasti Sialkot. Njegov otac je bio inspektor i bio je ubijen dok je bio na dužnosti, kad je njegov sin imao samo 10 godina. Njegova nena po ocu bila je pomajka Čaudhri Zafrullah Khan sahiba. U 1945. godini, u toku Drugog svjetskog rata, on je bio na dužnosti graničnog odreda u Burmi. U 1943. godini Sejid Sarwar Šah sahib je učio nikah za njega (vjersko vjenčanje), kojem su prisustvovali Sahibzada Mirza Bešir Ahmad sahib r.z. i sahibzada Mirza Šarif Ahmad sahib r.z. (sinovi Imama Mehdija). U 1971. godini, u toku njegovog zapovjedništva divizijom u Rajastanu, metak ga je ranio u koljeno, i ostao mu je u tijelu. Doktori su rekli da će biti čudo ako opet bude mogao hodati. On je bio čovjek jake volje, nastavio je s određenim vježbama, i njegova noga se oporavila tako da je mogao ponovo hodati. Bilo mu je doznačeno zvanje državnog službenika u armiji. Za 20 godina on je služio kao sekrater Islaah-o-Iršaad (propagiranja), a od 1987. godine do dana kad je bio ubijen služio je kao predsjednik Model Town oblasti. Bilo mu je 91 godina. Njegova žena je rekla da je bio iskren čovjek, mehkog srca, i imao ogromnu ljubav prema Halifatu, bogobojazan čovjek, redovan u obavljanju namaza. Jedanput kad nije imao vozača, njegova žena je predložila da treba tražiti nekog iz svog voda, ali je on rekao da je Allah za njega obezbjedio u izobilju i da će sam urediti za vozača. On je pristupio sistemu Oporuke u 1943. godini. Naib Amir oblasti Lahor, penzionisani major Latif Ahmad sahib bi se

šalio s njim govoreći da čak general radi za njega, na što je general sahib odgovarao da je njegov posao da se pokorava; u radu Džemata, ovosvjetski položaji ne igraju nikakvu ulogu. U džamiji Nur, on bi opečnito sjedio na stolicama izvan džamije. Kad su napadači počeli pucati, jedan član Džemata je tražio od njega da uđe unutra u džamiju, a on je rekao da drugi prvo bezbjedno uđu, i on je zadnji otišao i sjeo unutra. Ljudi su počeli ići u podrum, ali on je ostao sjedeći. Granata je eksplodirala blizu njegove stope, ali ga je metak jednog od napadača pogodio u vrat, i bio je ubijen u stanju dok je činio sedždu na stolici. On je služio Džemat sa velikom poniznošću i odanošću. U toku perioda služenja u armiji, mogao mu je biti poklonjen položaj šehida, ali mu je umjesto toga Allah dž.š. dao ovaj uzvišeni položaj kao slugi Obećanog Mesije a.s. i u toku namaza. Da mu Allah dž.š. pokloni uzvišeni položaj u Džennetu.

3. Aslam Bharvana sahib, sin uvaženog Raja Khan Bharvana sahiba, koji je dao zavjet bai'ata u toku halifata hazreti Halifatul Mesiha II r.z., živio je u Jhangu. Aslam Bharvana sahib je diplomirao na mašinskom fakultetu u Taksila univerzitetu i od 1981. godine bio zaposlen na pakistanskoj željeznici. On je bio predan član Majlis Ansarulah. Petkom bi općenito davao najave prije džume. Na dan ovog događaja također je upravo završio najave u Bait-ul Zikr džamiji. Bilo mu je 59 godina. On je bio šef inženjera na pakistanskoj željeznici. Očekivao je još jedno unapređenje položaja u ovom zaposlenju, ali mu je Allah dž.š. dao tako visoki položaj šehida nasuprot kojeg ni jedan ovosvjetski položaj nema nikakve vrijednosti. Omladinac na dužnosti je rekao da je on odbio da ide u podrum i tražio je od drugih da idu prema sigurnom mjestu. On je otišao napolje da izvidi o sigurnosti drugih, ali kad je otvorio vrata da iskoraci napolje, napadač je pucao u njega. On je služio Džemat u raznim svojstvima sa krajnjom predanošću. Bio je hrabar i odvažan čovjek. Prilikom Kueta, bilo mu je dato sjedište u prvom redu. U to vrijeme snažnog suprotstavljanja prema Ahmadi muslimanima, on je nosio značku sa šehadetom ispisanim na njoj. Guverner je tražio od njega da ili skinе značku ili da sjedne u zadnje redove. On je bio odlučan da neće ni skinuti značku niti sjesti u zadnje redove, ali ako governer želi može ga poslati kući. Bio je uslužan čovjek predan služenju ljudima. Bio je jako predan Halifatu. Poslije penzionisanja je svoj život posvetio služenju Džemata i bio vrlo sretan

da to uradi. On je pazio na svoje zdravlje da bi bolje služio Džematu. Bio je iskren čovjek i zbog te vrline je stekao poštovanje među drugima. On bi pravio aranžman za obavljanje namaza u džematu. U toku obrazovanja, primio je stipendiju kao siročić; zbog toga je redovno davao doprinos za ovaj program koji vodi brigu o siročadima. Redovito je učestvovao u finansijskim programima. Jedna od njegovih bliskih rodica je nekoliko dana prije ovog događaja imala san u kojem je čula: 'budi spremna da izabereš šehida'. On je visoko cijenio službenike Džemata i bio ponizan čovjek. Da mu Allah dž.š. pokloni uzvišeni položaj u Džennetu. Amin.

4. Ašraf Bilal sahib, sin Abdullah Latif sahiba. Djed po majci, Khuda Bakš sahib je dao zavjet bai'ata na rukama halifatul Mesiha II r.z. Većina šire porodice nisu bili Ahmadi muslimani. On je živio u Engleskoj i bio je u posjeti Pakistanu. Imao je 56 godina. Uvijek je učestvovao u finansijskim programima sa velikim žarom. Po profesiji je bio inženjer i posjedovao je vlastitu radnju. Bio je ubijen u džamiji Dar-ul-Zikr i bio je Muusi. Služio je kao sekretar tahrik-e-džedidi programa. Metak mu je prošao kroz lijevo rame i izašao kroz srce. On je črsto stavio ruku na tijelo i pozvao svog vozača, govoreći mu da je bio ranjen ali da ne kaže nikom drugom. Drugi metak mu je prošao kroz vrat. Mladi dječak koji je s njim živio od djetinjstva, po imenu Nisar Ahmad, držao ga je kad je pao. Nisar sahib je pokušao da sluša otkucaje njegovog srca vukući ranjenog Bilal sahiba prema sebi, kad je napadač ponovo otvorio vatru i ubio također i Nisar Ahmada, dokazujući svu svoju odanost ovoj porodici. Ašraf Bilal sahib je uvijek ostao zauzet u zikr-e-ilahi i istighfaru i plakao bi u toku namaza, i kad bi njegova žena upitala zašto toliko plače njegov odgovor je bio da su ovo bile suze zahvalnosti Allahu dž.š. koji ga je blagoslovio sa toliko mnogo uprkos njegovih slabosti. On je s velikim zanosom učestvovao u finansijskim davanjima i humanitarnim službama. Stotine hiljada je trošio na putu služenja drugih ljudi. Također je držao besplatnu kliniku. Također je omogućavao mjesečne troškove za mnoge porodice. Ko god bi mu došao radi finansijske pomoći, on bi mu je omogućio i govorio da ubuduće uvijek dođe k njemu za pomoć, i neide nikome drugom. Njegova žena je primjetila promjenu u njegovom vladanju u zadnjih dva mjeseca, tako da je nastojao da nadoknadi neobavljeno i završi neke projekte velikom brzinom. On je svojoj ženi dao nalog u pogledu određenih

projekata na što je ona rekla da neće biti u stanju da završi ove zadatke, ali je on insistirao i ohrabrio je. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

5. Kapetan penzionisani Mirza Naeemudin sahib, sin Mirza Siraj Din sahiba. On je živio u Fatehpur oblasti guđurat. Bilo mu je 56 godina i bio je ubijen u džamiji Dar-ul-zikr. On bi često petkom išao na ručak kod svoje kćerke. Nazvao je kuću oko 14 sati kad je bio ranjen i rekao svojoj kćeri da pazi na majku. Kad je njegovoj ženi bio dat telefon, ranjeni Naeemudin sahib ju je pitao je li bila u redu, i ona je rekla da jeste. Onda je rekao: 'Khuda Hafiz' (Da te Allah zaštititi). Raspitivao se o sigurnosti svog sina Amira. Također je dao neke savjete drugima kako da se zaštite, zbog kojih su ostali bezbjedni i zaštićeni. On je bio ubijen blizu mihraba naslanjajući se na zid, s metkom u stomaku. Njegov sin Amir Naeem je također bio ranjen u toku ovih napada. Da ga Allah blagoslovi potpunim zdravljem, Amin. Njegova žena kaže da je njihov bračni život bio idealan. Allah ih je blagoslovio sa pet kćeri; po rođenju svake od kćeri on bi rekao da je stigao blagoslov. (Ovo je pouka za one koji svoje žene kore nad rođenjem kćeri i Huzur a.t. prima priličan broj prigovora o ovome). Po rođenju svake od kćeri, on je bio unapređen na poslu, i tako postepeno postao kapetan. Stekao je poštovanje drugih zbog svoje iskrenosti i odanosti i bio vrlo hrabar i odvažan čovjek. Učestvovao je u ratu 1971. godine, i u Kargil sukobu. Imao je veliku želju da bude šehid. Svemogućí Allah mu je podario njegovu želju i dao mu položaj šehida dok je bio na namazu.

6. Kamran Rasheed, sin Muhammed Aršad Kamar sahiba. Njegov djed po ocu, hafiz Muhammed Abdullah sahib, bio je prvi u svojoj porodici koji je ušao u okrilje Ahmadijata, kad je dao bai'at 1918. On je iselio iz oblasti Jalandar u vrijeme odvajanja (Indije i Pakistana). Kamran sahib je imao 38 godina i bio je ubijen u džamiji Dar-ul-Zikr. Diplomirao je umjetnost, i radio na polju uredništva, i bio je aktivan član Khudam-ul-Ahmadija. Trenutno je služio kao sekretar Talim (MKA), i također je radio za MTA; prije ovoga je također radio u odjeljenju za knjige u Dar-ul-Zikr džamiji. Bio je muusi. U vrijeme napada, on je hrabro otišao napolje da obavi neko snimanje za MTA ali je bio ubijen metcima koje su ispalili napdači. Njegova žena je rekla da je bio vrlo strpljiv čovjek; uvijek je pazio na to da njegova djeca obavljaju namaz i bio je zauzet nekim projektima u Dar-ul-Zikr džamiji. Suprotno

uobičajenom ponašanju, četiri ili pet dana prije ubistva, postao je vrlo miran i tih, i ne bi napuštao kuću bez učenja Kur'ana. Huzur a.t. je naveo neke snove koji su ukazivali na neki poseban događaj u porodici, koji sada ukazuje na ovaj događaj ubistva. Kamran sahibov amidža, Muzafar Ahmad, također je bio ubijen u toku ovih napada. Da Svemogući Allha uzdigne njihove položaje u Džennetu. Amin.

7. Ejaz Ahmad Baig sahib, sin Muhammed Anvar Baiga. Njegova porodica je bila iz sela blizu Kadiana, i s majčine strane je bio familija Muhammedi Begum. Bilo mu je 39 godina i ubijen je u Dar-ul-Zikr džamiji. Njegova žena je rekla da je imao upalu mokraćnih kanala i bio bolestan dvije godine. Ovo je bio prvi put da je otišao na džumu poslije dva mjeseca i napravio poseban aranžman da bude na džumi. Njegova žena je posebno primjetila da je izgledao mnogo zdravije tog dana. Bio je jednostavan čovjek sa potpunom vjerom u Allaha. Bio je strpljiv čovjek i nikada nije imao nikakvog negativnog stava o drugim ljudima. Bio je zaposlen kao privatni vozač generala Nasir sahib Shahida. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

8. Mirza Akram Baig sahib, sin Mirze Munever Baig sahiba. Njegov djed po ocu je bio Mirza Umar Baig sahib, koji je dao svoj ba'at na rukama hazreti Halifatul Mesiha II r.z. U vrijeme odvajanja (Indije i Pakistana), oni su iselili iz Kadiana. Njegov amidža je bio ubijen u Wah Cantt u 1974-75. godini. Ahram Baig sahib je imao 58 godina i bio je ubijen u Dar-ul-Zikr džamiji. Bio je član Majlis Ansarullah. Ubijen je kad je zadobio smrtne povrede od dijelova granate. Pozvao je svog sina i rekao mu da je bio ranjen i da uči dove za njega. Bio je bogobožan i pobožan čovjek, vrlo hrabar, svake godine je boravio u itikafu, disciplinovan i tačan, poštovao je svoje starije i volio je djecu. Imao je ogromnu želju da postigne posebno zajedništvo s Allahom u svojim namazima, za koje je osjećao da nedostaje. On je nedavno imao san koji je pokazivao na to da će se njegov život uskoro završiti. U nekoliko prilika je izrazio želju da bude šehid. Također je vidio Obećanog Mesiju a.s. u jednom snu, i imao priliku da posjeti Kabu u drugom snu. Također je sanjao da jede bijelu rižu, što se interpretira kao ispunjenje želje ili postizanje visokog položaja. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

9. Munavar Ahmad Khan sahib, sin Muhammed Ejub sahiba, živio je u Dairiyaanu, oblast Naroval. Imao je biznis sa ćilimima. Bilo

mu je 61 godina i ubijen je u Dar-ul-Zikr džamiji. On je s velikom revnošću učestvovao u finansijskim programima i bio vrlo redovan u plaćanju članarine. Pokopan je u Lahoru. Poticao je svoju djecu da učestvuju u nastavi odgoja. Bio je pobožan i bogobožan čovjek sa posebnim odnosom sa Allahom. Prethodno je, kad se situacija pogoršala, rekao svojoj ženi da čuva ljubav prema Halifatu u njihovoj djeci. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu i primi njegove dove i želje u pogledu njegove djece. Amin.

10. Irfan Ahmad Nasir sahib, sin Abdul Malik sahiba. Njegov djed po ocu je dao bai'at u 1938. godini. živio je u oblasti Naroval. Bilo mu je 31 godina i bio je aktivan član Majlis Khudam ul Ahmadija. Bio je ubijen u Dar-ul-Zikr džamiji. Njegov brat je rekao da mu je često bila data dužnost da kontroliše saobraćaj, i da je, zato, možda bio među prvima ubijenim. Bio je muusi. Bio je poslušan čovjek i nikada nije rekao 'ne' na bilo koji zadatak koji mu bio dat. Bio je uvijek spreman da služi.

11. Sajjid Bharvana sahib, sin Yar Bharvana sahiba, živio je u Jhangu i radio kao službenik na željeznici. Bilo mu je 30 godina. Bio je aktivan član majlis Khudam-ul Ahmadija. Ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji i bio je muusi. Uvijek je tražio priliku da služi Džemat i bio je predan Ahmadi musliman. Ubijen je dok je davao svjedočenje na telefon. Planirao je da se vrati u svoje selo i vjerovatno je ovo bila njegova zadnja džuma u Dar-ul-zikr džamiji i tražio je da obavi dužnost s kojom je bio zadužen. Da mu Svemogućí Allah podari uzvišeni položaj šehida. On bi ostao u džamiji do kasno u noć poslije posla. Njegova žena je sanjala da ga je vidjela ranjenog i da krvari iz stomaka. Zaista, Sajjid sahib je zadobio rane metkom u stomak. Da Allah uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

12. Masood Ahmad Akhtar Bajva sahib, sin Muhammed Hayat Bajva sahiba. Njegov otac je primio Ahmadijat i pripadao oblasti Bahavalnagar. Školovao se u Bahavalnagaru i bio zaposlen kod Vapda (elektro-distribucija) odakle je i penzionisan. Bio je aktivan član Majlis Ansarullah. Imao je 72 godine, bio je muusi i ubijen u Dar-ul-Zikr džamiji. Njegov sin dr. Hamid sahib je rekao da zbog toga što nije imao dovoljno novca nije mogao aplicirati za zeleni karton u SAD, ali mu je otac poslao 1.000 dolara i naložio mu da odmah aplicira za zeleni karton, što je on uradio i za 25 dana je primio zeleni karton (za što normalno

treba oko 6 mjeseci). Zbog ovoga je bio u stanju da prisustvuje njegovoj dženazi. Prije nego što je bio ubijen, dok su mu rane krvarile, brinuo se za druge ranjene, i štitio jednog mladog čovjeka do svog zadnjeg daha. Ostao je zauzet u zikr-e-ilahi i poticao je druge da i oni to čine. Njegova žena je rekla da bi svakog pozdravljao toplo i podsticao svoje komšije da dođu na džumu namaz. Bio je saosjećajan čovjek sa velikim smislom za šalu. Njegova zadnja želja je bila da mu sin bude Murrabbi koji je student na islamskom fakultetu. Bio je jednostavan čovjek i uvijek volio da pozove i ima društvo starješina Džemata. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu, i primi njegove dove i dobre želje u pogledu njegove djece. Amin.

13. Asif Farook sahib, sin Liakuat Ali sahiba. Njegov otac je dao zavjet bai'ata u 1995. godini bez postavljanja ikakvih pitanja; bio je čovjek pobožne prirode. Asif Farook sahib je imao 30 godina. Imao je diplomu završenog fakulteta masovnih komunikacija. Bio je aktivan član Majlis Khudam-ul Ahmadija i aktivno učestvovao u MTA Lahora. Također je služio u A/V odjeljenju. Bio je Muusi. Ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Tog smrtonosnog dana, on je želio da napravi snimak događaja za MTA i zadobio je smrtonosni metak. Zadnje tri godine je živio u Dar-ul-zikr džamiji i radio odatle. Jedan dan prije ubistva, uzeo je dopust sa redovnog posla i došao kući radi džume namaza. Rekao je da je završio sve tekuće poslove i vratio se kući. Često bi govorio da su njegov život i smrt u Dar-ul-zikr džamiji. Njegovi roditelji i porodica su rekli da je za njih njegovo ubistvo bilo velika nagrada. Da Svemogućí Allah dadne Džematu mnoge blagoslove namjesto ovih žrtava. Amin. On je bio saosjećajan i pobožan čovjek. Mogao se naći samo na tri mjesta: u kući, na poslu i u Dar-ul zikr džamiji. Nikad se nije ljutio. Jedanput, kad ga je njegova majka pitala zašto nikada nije ljut, on je rekao: radnik kao ja se nikada ne ljuti. Njegov otac je prije nekoliko godina sanjao da je mecima bio ranjen u srce, što je interpretirao da znači će umrijeti usljed rana zadobijenih mecima u srce, no kad je njegov sin bio ubijen, on je shvatio da je ovaj san trebao biti intepretiran za njegovog sina. Dana 5. juna, njegova žena je bila blagoslovljena drugim sinom. Da im Allah dž.š. podari bogobojazne i pobožne potomke. Amin.

14. Šaik Šamim sahib, sin Shaik Naeem Ahmad sahiba. Njegovi preci su bili među ashabima Obećanog Mesije a.s. Bilo mu je 38 godina i bio je jedini sin kod svojih roditelja. Bio je jedini hranitelj u kući.

Radio je u Al Falah banci. Bio je aktivan član Majlis Khudam-ul Ahmadija i služio je kao revizor. Bio je ubijen u Dar-ul-Zikr džamiji. Uvijek je bio spreman na finansijske žrtve. Bio je čovjek pobožnih vrlina i vrlo ljubazan i drag. Svoje dužnosti je provodio s velikom mudrošću. Uvijek je bio nasmijan i druge nasmijavao. Služio je svoje roditelje s velikom odgovornošću. Tog tragičnog dana nazvao je svog rođaka da ga obavijesti o napadu. Stajao je ispred Amir sahiba da ga zaštiti i došao pod liniju vatre od strane okrutnih napadača. Njegova majka kaže da je njen sin bio vrlo nježan i pazio je na svaku njenu potrebu. Posjedovao je mnoge vrline i brinuo se o svakome. Njegova žena je rekla da je njen muž bio rezultat mnogih dova i finansijskih žrtava. Kao rezultat sna u kojem je vidio hazreti Halifatul Mesiha IV r.h. koji je od njega tražio da mu dadne svu svoju djecu, on je svu svoju djecu predao u služenje vjeri (u vakif program). Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

15. Muhammed Šahid sahib, sin Muhammed Shafi sahiba. Njegov djed je primio Ahmadijat u 1935. godini i živio je u Kotli. Muammed sahib je imao 28 godina u vrijeme ubistva. Bio je aktivan član Majlis Khudam-ul Ahmadija i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. U vrijeme džume bila mu je data dužnost pored mihraba blizu Amir sahiba. On je nazvao svog oca i prijatelje i rekao im da će nastojati da uhvati teroriste i rekao im da to ne kažu njegovoj majci jer će se ona brinuti. Na njegovom licu su bili tragovi ogrebotina nokata koji pokazuju da se borio prije nego je bio ubijen. Samo nekoliko dana prije ubistva, tražio je od svojih prijatelja da izmire bilo koje dugove ako ikome išta duguje. Prije nekoliko mjeseci je ostavio pušenje. Bio je redovan u obavljanju namaza, i dao je sadaku prije džume namaza. Poslije napada, u njegovom džepu je nađena potvrda o uplati od 50 rupija. Stražar je rekao kako ga je uvijek pozdravljao sa uljudnošću. Obojica braće su zajedno radili u radnji. Na dan napada, mlađi brat je izrazio želju da ide na džumu, ali je Šaik sahib rekao da on želi da ide na džumu tog dana a da on može ići sljedeće sedmice. On je bio neoženjen, i insistirao je da se prvo njegova mlađa se setra uda. Da ga Allah dž.š. uvijek u ogrtač svoje milosti i oprost mu. Amin.

16. Profesor Abdul Wudood sahib, sin Abdul Majeed sahiba, bio je unuk ashaba Obećanog Mesije a.s. On je bio profesor engleskog na vladinom koledžu u Lahoru i također imao LLB (pravnik) diplomu. Bio je aktivan član Džemata i muusi. Zbog njegovih predanih napora, u

njegovoj *halki* je održana glavna *ištema* prilikom stoljetnice Halifata. Bio je vrlo strpljiv i ponizan čovjek. Također je bio zatvorenik na Allahovom putu. Bilo mu je 55 godina. On je služio Džemat u raznim nadležnostima. Ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Pogodio ga je metak dok je išao prema kući murrabbi sahiba. Bio je čovjek mehkog srca, i nikada se nije obraćao grubo svojoj ženi za 35 godina braka. Bio je strog prema svojoj djeci samo u dvije stvari: jedna je o namazu a druga da prisustvuju časovima učenja Kur'ana. Održavao je učenje o hadisima u svojoj kući. Bio je sidro kuće i održavao je jedinstvo među braćom i davao utjehu kad god je bilo potrebno. Uvijek je bio spreman da služi Džemat. Također je finansijski pomagao svojoj braći. Da Allah dž.š. nastavi prosipati Svoju milost na njega. Amin.

17. Valid Ahmad sahib, sin Čaudhri Munever Ahmad sahiba. Njegov djed po ocu je bio ubijen u Mehrabpuru i njegov djed po majci je također bio ubijen u Navab Shahu. Njegov otac je aktivan član džemata u Rabvi. U vrijeme ubistva, Valid je imao 17,5 godina i bio student na medicinskom koledžu. Bio je u Vakf-e-Nau programu i također muusi. Ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji i najmlađi je među ubijenim 28. maja. Bio je prvi koji je došao na džumu namaz tog dana i kad su ga kontaktirali preko telefona rekao je da je ranjen u nogu i da je mogao vidjeti mnoga tijela da leže pred njim. Tražio je dove. U toku njegove zadnje posjete Rabvi, otišao je da vidi svakog od svojih prijatelja i rekao da želi da ih sretne i rekao: *'ko zna hoćemo li se opet sresti možda ću biti ubijen.'* Bio je redovan u obavljanju pet dnevnih namaza, kulturnan čovjek, inteligentan i poslušan, i bio prvi da pozdravi druge. Kad je imao jedanaest godina, učiteljica ga pitala šta želi biti kad odraste, rekao je šehid kao njegov djed. Bio je popularan u svom institutu, tako da su poslije njegovog ubistva, njegovi školski drugovi održali tri komemorativna skupa u kojima većina onih koji su prisustvovali bili su neahmadi. Njegov učitelj je rekao da su bili planirali da prisustvuju dženzazi u Rabvi ali su odgodili svoj plan iz straha da možda neće biti u stanju podnijeti da vide umrlog. Da Svemogućí Allah primi ovu žrtvu i zuazvrat blagoslovi Džemat sa hiljadama Valida. Amin.

18. Muhammed Anvar sahib, sin Muhammed Khan sahiba iz Sheikhpura. On je dao bai'at na rukama hazreti Halifatul Mesiha III r.h. U ranim godinama on se pridružio vojski. Bio je penzionisan prije oko deset godina, i onda posvetio svoju službu Džematu kao čuvar u Biat-

ul-Noor džamiji, koju je obavljao do ubistva. Bilo mu je 45 godina, bio je muusi, i ubijen u Model Town. Njegov sin je također teško ranjen i u bolnici je. On je bio na dužnosti na ulazu kad je primjetio jednog od terorista kao sumnjivog i uskoro se njegova sumnja pokazala istinitom. Branio je ulaz, ali je jedan napadač pucao u njega i ubio ga. On je bio jako predan služenju Džemata. Čistio bi zahode i čuvao džamiju čistom. Kad je dažmija bila u gradnji, on je 24 sata bio na dužnosti. Služio je svoje roditelje. Nije bio redovan u obavljanju Tahadžud (dobrovoljnog) namaza, ali zadnjih nekoliko mjeseci nikada nije propustio tahadžud namaz. Prva stvar o kojoj je pitao svoju djecu bila je jesu li obavili namaz i učili Kur'an. Da Svemogućí Allah uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

19. Ansar-ul-Hak sahib, sin Anvar-ul-Hak sahiba. Živio je u Faizullahu blizu Kadiana. Imao je 63 godine i ubijen je u Dar-ul-Zikr džamiji. Iz kuće je izašao u 8.30 sati ujutro obučen u novo odijelo radi obavljanja određenih poslova i otišao na džumu namaz, i sebi stavio u redovitu dužnost da redovito prisustvuje. Sjedio je na stolici u pročelju, gdje je zadobio rane od granate, i primio nekoliko metaka. Bio je odvezen u Mayo bolnicu gdje je umro. Prema njegovoj snahi, on je bio ponizan čovjek koji je zaslužio položaj šehida. Bio je miroljubiv čovjek i uvijek poduzimao prvi korak u promovisanju pomirenja. Primao je neznatnu penziju i pomagao druge od toga. Bio je izuzetno odan upravi Džemata i služio je svoje roditelje, i ranije se penzionisao da ih služi. S ciljem da stvori sklad u porodici, ponekad bi primorao članove svoje porodice da se izvinu čak i ako nisu pogriješili. Neko vrijeme prije ubistva, napisao je pismo od pet stranica porodici dajući im određene upute kako da održe jedinstvo među familijom. Također je tražio oprost od svoje djece što ih je primoravao da se izvinu čak i kad nisu pogriješili. Ljudi koji su došli da izraze svoje saučešće poslije njegovog ubistva također su rekli da im je pomagao finansijski i sa kupovinom hrane. Da Svemogućí Allah omogući njegovu djecu da nastave njegova kreposna djela. Amin.

20. Nasir Mahmud Khan, sin Arif Naseem sahiba, dao je svoj zavjet bai'ata u 1958. godini i preselio u Raivind. Bio je aktivan član Džemata a tako i njegovi roditelji. Bio je muusi i ubijen u Dar-ul-zikr džamiji, sa 39 godina. Njegov brat kaže da kad je govorio s njima na telefon, rekao je da je bio blizu stepenica i da je bio bezbjedan. Kad je jedan od napadača bacio granatu prema njemu, on ju je uhvatio rukama

i zaštitio živote mnogih drugih dajući svoj život. Bio je stručnjak u pravljenju kontakata i mreže. Kad je kupio auto, prilikom bajrama itd, odveo bi druge u džamiju prije nego što bi odveo svoju porodicu. Da Allah dž.š. dadne Džematu nagrade u zamjenu ovih žrtava. Amin.

21. Umar Ahmad Malik sahib, sin Abdur Rahim sahiba, hafiz Nabi Bakhsh je bio njegov djed, ashab Obećanog Mesije a.s. koji je bio učitelj i pripadao gradu nazvanom Faizullah blizu Kadiana. Bio je aktivan član Majlis Khudam-ul Ahmadija i bio revizor AACF i služio Džemat u raznim nadležnostima. Njegova majka je također aktivan radnik Leđna (ženske organizacije). Imao je 36 godina i bio je muusi. Zadobio je rane od metaka u Model Town džamiji ali je umro u Jinnah bolnici i bio šehid. On je obukao novo bijelo odijelo prije nego što je otišao na džumu, i sjeo u prvi red džamije. Bio je ranjen metkom i ostao ležeći na podu i telefonirao je svom ocu i tražio njegov oprost i rekao: 'Ja sada odlazim, Khuda Hafiz' (Neka vas Allah čuva). Također se raspitivao o svom bratu. Tražio je vode, i bio odvezen u bolnicu, gdje mu je krvni pritisak stalno opadao. Vidio je svoju majku, tražio je vode i ugrizao njen prst da joj kaže da je živ. Umro je u toku operacije zbog unutrašnjeg krvarenja. On je imao brojne kontakte, i radio u građevinskom sektoru. Imao je veliku ljubav za služenje ljudima. Da Svemogući Allah uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin. Iqbal Abid sahib kaže da ga je zvao iz džamije i rekao slabim glasom: 'Murabi sahib, Khuda Hafiz, Khuda Hafiz' kao da je htio reći da, iako mi odlazimo, vi ostajete; sada je na vama da nastavite zadatak širenja istinskog islama. Da Allah dž.š. omogući svakog Ahmadi da širi poruku islama Ahmadijata. Amin.

22. Sardar Iftikhar sahib, sin Sardar Abdus Shakoora sahiba, bio je praunuk ashaba Obećanog Mesije a.s. On je bio muusi i imao 43 godine. Bio je ubijen u Dar-ul-zikr džamiji, iako je redovno prisustvovao džumi u Modal Town džamiji. Nazvao je svog amidžu i tražio dove. Njegova žena ga je nazvala da mu kaže da ne ide u džamiju ali je uvidjela da je on već bio tamo. On je nazvao prijatelja koji je bio u armiji da traži pomoć pošto im policija nije pomagala. Pomagao je drugima do zadnjeg daha. Pokušao je da uhvati jednog od napadača, ali je drugi pucao u njega. On je mogao spasiti svoj život ali je spriječio napadača da ubije mnoge druge. Imao je veliku ljubav da služi ljudima, uvijek je pomagao drugima uprkos vlastitih teškoća. Njegova žena kaže o njemu da je bio tako brižan i drag da ona nikada nije osjećala potrebu

za bilo kakvim drugim prijateljem. Uvijek je pružao pomoć u kući, čak bi prao suđe. Bio je jednostavan čovjek, skrivao bi svoja čestita djela, ostajao bi zauzet u istighfaru i učenju salavata, bio je mehkog srca i služio ljudima. On je služio svoje roditelje i volio je djecu. U svakom svojstvu on je bio veličanstveno ljudsko biće. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu i pokloni strpljenje članovima porodice ubijenih. Da Svemogući Allah čuva svakog Ahmadi u Svojoj zaštiti. Amin.

Hudba 18. juna 2010.

Biografije šehida Lahora 28. maja 2010. (drugi dio)

Kratki sadržaj hudbe koju je 11. juna 2010. održao Hazreti Mirza Masroor Ahmad Halifatul Masih V Ahmadija muslimanske zajednice

(Napomena: Naš tim 'Alislam' preuzima punu odgovornost za bilo kakve greške ili nerazumijevanje u kratkom sadržaju ove hudbe)

Huzur je počeo hudbu govoreći da će nastaviti sa biografijama šehida u napadima u Lahoru.

23. Abdur Rašid Malik sahib, sin Abdul Hamid Malik sahiba, pripadao je gradu Lalamusa. Njegov djed po ocu, mauvi Meher Din sahib (r.z.) bio je među 313 ashaba Obećanog Mesije a.s. U vrijeme ubistva imao je 63 godine, bio je musi i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Bio je aktivan član Majlis Anasarullah (sekretar Vasija i sekretar Talim-ul-Kur'an). Obično je na džumu išao u Karak (misionarsku) kuću i tog dana je, poslije dugo vremena, otišao u Dar-ul-zikr džamiju. Prije nego što je otišao u džamiju rekao je svojoj ženi da je Muslih Maud (r.z.) rekao da povremeno treba da klanjamo džumu namaz u velikoj džamiji. Sjedio je na stolici u glavnom holu; nazvao je kuću i rekao da je pogođen metkom u nogu. Njegova žena je rekla da je čula pucanje u pozadini dok je govorio na telefon. Bio je pozajmio telefon od nekoga i kontakt je kasnije bio prekinut. Njegova žena (koja je aktivan član Leđna organizacije i koja je pokazala strpljenje ovog teškog dana) kaže da je bio drag otac. Oni imaju tri kćeri, i on nikada nije prigovarao što nije

imao sina. On je posvetio punu pažnju svojim kćerima i omogućio im vjersko i svjetovno obrazovanje. Također je pazio na jednu djevojku (koja je primila Ahmadijat kao rezultat njegovog napora da joj prenese poruku Ahmadijata) i radila je u njihovom kućanstvu. On je napravio aranžman za njenu udaju. Bio je jednostavan čovjek, drag i brižan, cijelo vrijeme je učio dove, pokoran sistemu Džemata i bogobojzna duša. Da Allah uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

24. Muhammed Rašid Hašmi sahib, sin Munir Šah Hašmi sahiba. On je bio praunuk ashaba Obećanog Mesije a.s. a njegov otac je bio ministar pošta u Abbotabadu. Protivnici su mu zapalili kuću u toku nemira 1974. godine. Bio je zaposlen na radiju Pakistan u Pešavaru i bio je spiker, i uz to je pisao članke u 'nawa-e-waqt'. Imao je 78 godina u vrijeme ubistva, bio je musiq; ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Bio je aktivan član Majlis Ansarullah (16 godina je bio predsjednik svog ogranka). Zadobio je tri rane od metaka. Bio je vrlo drag čovjek, imao je ljubav prema Džematu i da služi, i poticao je svoju ženu i djecu da i oni služe Džematu. U petak ujutro, nazvao je predsjednika drugog ogranka da ga obavijesti da je imao neki novac koji mu je bio povjeren i pripadao je Džematu, koji je htio vratiti kad dođe na džumu. Ovaj novac je nađen u njegovm džepu nakon što je bio ubijen, i novčanica je bila probušena mecima. Bio je vrlo tačan i disciplinovan čovjek. Imao je želju da otvori centar za obavljanje namaza u Lahoru, ali plan za to nije bio odobren. On je preuzeo na sebe da u toku noći pripremi plan i dobio odbrenje. Neahmadi imaju veliko poštovanje prema njemu, koji su došli da izraze saučešće poslije njegovog ubistva. On je bio hrabar i odvažan čovjek. Njegov ogranak je vrlo dobro radio pod njegovim vodstvom. Ata-ul-Kadir Tahior sahib je napisao pismo o njemu da je bio vrlo ljubazan i gostoprимljiv čovjek. Uvijek je učestvovao u učenju Kur'ana i ilahija. Teško je hodao zbog neke slabosti ali je uvijek bio spreman da služi Džemat u bilo kojem svojstvu. Imao je ogromnu ljubav prema Halifatu i s velikim žarom je učestvovao u svakom programu. Da Allah uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

25. Muzafar Ahmad sahib, sin umrlóg maulana Ibrahim Kadian derviša. Njegov punac, Mian Ilam Deen (r.z.) bio je ashab Obećanog Mesije a.s. a njegov otac je imao čast da bude učitelj sinovima hazreti Muslih Mauda r.a. (halifatul Mesih II). Bio je dugo vremena imam svog ogranka i finansijski sekretar (Dharampura). Imao je 73 godine u

vrijeme ubistva i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Redovno je obavljao namaz u Dar-ul-zikr džamiji, i ovog dana je također otišao na džumu. Njegov sin je otišao u Model Town, u Bait-un-Nur džamiju. U 6 sati poslije podne su saznali da je Muzafar sahib bio ubijen, našli su ga u džamiji sa pet rana zadobijenih mecima. Jedan očevidac kaže da kad je bio ranjen, ostao je zauzet u učenju salavata i poticao je druge da također uče salavate i istighfar. Njegova žena kaže da je od djetinjstva imao naviku da klanja tahadžud namaz i nikada ga nije propustio, i poticao je i svoju djecu na to. On bi naglas učio Kur'an; zapravo je učio Kur'an poslije svakog namaza. Postio je redovno poslije svakih nekoliko dana. Tražio je od svakoga da čini dove da mu Allah pokloni smrt kao bogobožnom. Ispunjavao je svoje dužnosti i nikada nije govorio laž niti je to mogao tolerisati. Allah dž.š. je primo njegove dove i podario mu uzvišeni položaj šehida. Njegova sestra koja živi u Kadianu (žena Nazir sahiba) kaže da je imao prijateljske odnose sa svojim zetom i bio vrlo ljubazan prema svojim sestrama. Njegova najstarija kći, koja živi u Rabvi, kaže da je u toku svoje dvije posjete njenoj kući bio prenos zavjeta Halifata na MTA i on je oba puta ustao i glasno recitovao zavjet kao da nikoga nije bilo u sobi. Imao je priliku da obavi hadž u 1980. godini. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

26. Mian Mubašir Ahmad sahib, sin Mian Barkat Ali sahiba koji je dao zavjet bai'ata 1928. godine. On je iz porodice Mian Nurudin sahiba (ashaba Obećanog Mesije a.s.). živio je u Kharianu, oblast Gudžurat i u Lahor je preselio 2008. Radio je na distribuciji Koka-kole, ali mu je biznis bio uništen u nemirima 1974. godine, kad je bio opljačkan. U vrijeme ove situacije on je vozio iz Rabve prema Vazirabadu nakon što je dostavio poštu za Džemat, kad je naišao na ustanike u Činiotu koji su napali njegovo auto i nastojali da ga povrede. Međutim, njegov vozač je odvezao dalje. Njegovo auto je opet bilo napadnuto u Gujrandvali, i konačno je poslije pola noći stigao kući. U ovo vrijeme je situacija bila veoma nepovoljna za Ahmadi muslimane, i oni koji su putovali radi džematskog posla činili su velike žrtve; on je uvijek bio spreman da čini žrtve za Džemat. On je ponovo započeo biznis u 1988. godini i započeo distribuciju Koka-kole. Neki ljudi su došli kod njega i rekli kako je popularan zbog svoje iskrenosti, jer nikada ne prodaje nikakvu patvorenu robu. Ovi ljudi su mu predložili da, ako u gajbu ubaci dvije patvorene boce uvećat će svoju zaradu i postati milioner.

On, naravno, nije obratio nikakvu pažnju na njihov savjet i nikad se nije predao takvoj pohlepi. Međutim bio je vrlo gostoprимljiv prema ovima koji su mu ponudili tako prevaran savjet, i govorio bi im da nije trebao nikakav tako pokvaren savjet. Bio je Amir Džemata šest godina (Tahsil Wizarabad). Njegov sin, Kamar Ahmad, je misionar u Beninu. Bilo mu je 65 godina u vrijeme ubistva, bio je musi, ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. On je za vrijeme napada ostao na podu, i bio povrijeđen kad je granata eksplodirala blizu njega, koja ga je ranila u vrat i izazvala jako krvarenje. Nazvao je svog sestrića i rekao mu da je bio ranjen i da je imao pet ili šest rana mecima. Bio je izuzetno mehkog srca i uvijek učio dove, pazio je na svoje potčinjene. Činio je dove za svakoga ko je bio u nevolji. Njegova žena, s kojom je živio 39 godina kaže da s njom nikada nije ružno govorio i da nikad nije ružio svoju djecu. Ako bi žena ikada prigovarala, on bi govorio da ona treba da čini dove za sebe kao što on čini za sebe. On nije toleriosao ogovaranje u kući i zaustavio bi bilo koga ako bi to započeo. Njegova gazdarica u Gujranvali, koja nije Ahmadi, rekla je da je bila njena sreća da je takav čovjek kakav je bio Mubešir sahib bio njen podstanar, i da čini dove da njena djeca postanu kao on. Bio je aktivan u prenošenju poruke islam Ahmadijata. Često je govorio da je bezvrijedna osoba, da moli Allaha da mu podari uspjeh da ga ocijeni sa 33% ocjenom. Huzur a.t. je dodao da je Allah dž.š. primio njegove dove na najbolji način i poklonio mu ocjenu 100% darujući mu položaj šehida.

27. Fida Husein sahib, sin Bahadur Khan sahiba je bio iz Khariana, oblast Gudžurat, i tamo je bio rođen. Njegovi roditelji su umrli mjesec dana jedno poslije drugog, kad mu je bilo samo četiri godine. On je bio rođak Mian Mubeshir Ahmad sahiba (spomenutog ranije), i živio je pod starateljstvom ovog kućanstva zato što je ostao siročić u tako ranim godinama. Nikada se nije oženio. U vrijeme ubistva imao je 69 godina i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Često bi sjedio napolju u dvorištu zbog male invalidnosti, ali je na dan napada sjedio na stolici unutar džamije u glavnom holu; zadobio je 35 rana od metaka kad su teroristi počeli pucati, i bio na mjestu ubijen. Da Allah uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

28. Khavar Ejub sahib, sin Muhammed Ejub Khan sahiba. Ova porodica je porijeklom iz Gilgita, ali je Khavar Ejub sahib bio rođen u Bheri, oblast Sargoda, i poslije završetka prvog obrazovanja preselio je

u Lahor 1978. godine, gdje je našao zaposlenje u Vapda. Trenutno je radio kao računovođa i službenik za budžet. On je primio Ahmadijat 1984. godine. Imao je 58 godina u vrijeme napada, bio je musi i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Bio je sekretar za nove Ahmadi muslimane i muhasib. Često je klanjao džumu namaz u Dar-ul-zikr džmiji. Na dan napada, sjedio je u glavnom holu i zadobio dvije rane mecima, jednu blizu srca i drugu u koljeno. Nazvao je kuću oko 2 sata i 15 minuta i rekao da su teroristi napali džamiju i tražio je dove. Kasnije je njegova žena pokušala da uspostavi kontakt i on je ponovio svoj zahtjev za dovama ali je kasnije bio ubijen. Njegova žena je rekla da je bio istinski kavalir. Napravio je aranžman za obavljanje namaza u džematu. Imao je veliku sposobnost za organizaciju, posvetio posebnu pažnju odgoju djece, imao je ljubav za služenje ljudima i bio je odan i iskren prema Halifatu. Ilijas Khan sahib piše da je 1984. godine kad je bio zaposlen kod Vapta, preselio iz Bhera u Lahor u naše kućanstvo u Rehmanpura. U to vrijeme nije bio Ahmadi; međutim, naša kuća je očevito imala Ahmadi atmosferu. On je postao dio kućanstva i povremeno iznosio neku kritiku protiv Ahmadi koje su hodže imitirali, tako da bi ga mi podsticali da pita više pitanja, pošto je ovo bila njegova navika. Jedanput je Barkatullah sahib, misionar, organizovao program pitanja i odgovora kojem je prisustvovao Khavar sahib i Barkatullah sahib je posebno od njega tražio da postavi bilo koje pitanje, na što je on rekao da nema više pitanja i dao zavjet bai'ata kasnije. Njegova rodbina je u to vrijeme insistirala da još o tome razmisli, ali je on bio čvrst u svom stavu i rekao da će, ako oni nastave da se suprotstavljaju njegovoj odluci, pisati Halifatul Mesihu i prigovoriti kako njegova rodbina postaje zapreka na njegovom putu davanja bai'ata. Nakon što je postao Ahmadi, napravio je veliki duhovni napredak na putu postizanja bogobojznosti.

29. Muhammed Šaikh Junuz sahib, sin Šaikh Ćemil Ahmad sahiba. Iako je bio rođen u Indiji, preselio je u Rabvu 1955. godine, odakle je završio fakultet. Njegov otac je dao zavjet bai'ata u toku halifata hazreti Muslih Mauda r.a. i bio je među dervišima. Bio je aktivan član Sadr Anđuman i penzionisan je 2007. godine, kad je preselio u Lahor da živi sa svojim sinom i služio kao sekretar Islaah-o-Irshahaat i Tabligha. U vrijeme ubista imao je 63 godine, bio je musi i ubijen je u Bait-ul-Nur džamiji. On bi odlazio u džamiju mnogo prije džume namaza i tog dana je stigao u džamiju u 11 sati i sjeo u prvi red. Njegov sin je bio u

drugom holu. Bio je među prvima koji su bili ranjeni, zadobio je rane mecima u prsa i glavu i onda je bio smrtno ranjen u rebra od eksplozije granate. Shaik sahib je vidio u snu Rabvu, prelijepi pločnik ukrašen ćilimima, gdje su Halife sjedili u velikim foteljama a hazreti Obećani Mesija a.s. je sjedio u najvećoj. Rekao je da je on sjedio u blizini. Bio je potpuno predan Halifatu, obavljao je pet dnevnih namaza, i uprkos toga što je bio srčani bolesnik, otišao je u džamiju radi namaza, bez obzira na loše vrijeme. Njegove oči su suzile kad bi izražavao zahvalnost Allahu za blagoslove koje mu je dao, i imao je ogromnu vjeru u Allaha. Bio je redovan u obavljanju tahadžud namaza, i sa minimalnom platom je nastojao da pomogne druge na svaki mogući način. Vodio je jednostavan život, i učestvovao u takmičenjima pisanja eseja, koji su mu donijeli istaknute položaje. Bio je uključen u prenošenju poruke islama Ahmadijat. Njegova žena kaže da su bili aktivni u jednom malom selu šest godina, gdje su održavali časove učenja Kur'ana i kad su naišli na suprotstavljanje, morali su prestati. Međutim, njihovi napori su donijeli plod.

30. Mesud Ahmad Bhatti sahib, sin Ahmad Diin Bhatti. Njegovi preci su bili iz oblasti Kusoor. Njegov djed po ocu je dao zavjet bai'ata 1911-12. godine. Porodica je preselila u Lahor 1975. godine i on je radio sa svojim ocem kao poduzetnik. Završio je obrazovanje do fakulteta. Bio je hrabar i odvažan član Majlis Khudam ul Ahmadija. Dvojica njegove braće su bili s njih u poslu, i jedan od njih je predsjednik ogranka u Lahoru. U vrijeme ubistva je imao 33 godine i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Bio je klanjao sunnet prije džume kad je napad počeo i kad su teroristi počeli pucati. Skinuo je vestu i zavio svog druga do njega koji je bio ranjen i tješio ga. Pokazajući veliku grabrost, on je onda zgrabio jednog od napadača i bio u stanju da ga spriječi, ali je drugi terorist pucao u njega i ubio ga.

31. Hadži Čaudri Ekrem Baig sahib, sin Čaudri Ditta Baig sahiba. Njegovi preci su bili iz oblasti Shaikhupura i dali su zavjet bai'ata u toku života Obećanog Mesije a.s. Kasnije je porodica preselila u Alipur, oblast Kusoor, gdje je on bio rođen i obrazovao se do fakulteta. U 1950. godini porodica je preselila u Lahor. Bio je penzionisan 1966. godine. Služio je Džemat u raznim nadležnostima tokom cijelog života. U vrijeme ubistva imao je 74 godine i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji, gdje je sjedio u četvrtom redu kad su napadači pucali u njega. Njegov otac je njihovu

nekadašnju kuću dao Džematu, koja se sada koristi kao kuća za imame. Bio je vrijedan čovjek i uprkos godina pomagao je drugim članovima kućanstva i djeci, i bio je iskrena osoba.

32. Mian Laeek Ahmad sahib, sin Mian Shafik Ahmad sahiba. Njegovi preci su bili iz Ambale, gdje je on bio rođen i u vrijeme odvajanja (Indije i Pakistana) porodica se preselila u Lahor, gdje se i školovao. U vrijeme ubistva imao je 66 godina i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Služio je kao sekretar Ishaat u Canal park ogranku. Sjedio je u trećem redu na stolicama u glavnom holu kad je bio kritično ranjen mecima. Bio je odvezen u bolnicu ali je na putu umro u ambulanti. Imao je jako krvarenje jer tri sata niko nije došao u pomoć. On je bio jednostavan čovjek i malo je govorio, nikada nije nikoga povrijedio, obavljao je tahadžud namaz, i bio prijatelj sa svojom djecom kod kuće. Da Allah uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

33. Mirza Šaaval Munir sahib, sin Muhammed Munir sahiba. Njegov pradjed, Ahmad Din sahib r.a. bio je ashab Obećanog Mesije a.s. a otac mu je bio vlasnik biznisa (zvučnog sistema). U vrijeme ubistva bilo mu je 19 godina. Završio je višu školu i studirao na fakultetu, bio je vrlo aktivan član Majlis Khudam-ul-Ahmadija. Sjedio je sa svojim mlađim bratom, Shahzad Munirom u glavnom holu blizu mihraba nakon što je klanjao sunnet kad je počelo pucanje prvo blizu mihraba. U to vrijeme on je napustio glavni hol ali se uskoro vratio i sjeo blizu vrata, gdje mu se brat također pridružio. On je nazvao kuću i također razgovarao sa svojim prijateljima. Za to vrijeme teroristi su ušli sa minareta i započeli pucanje i mnogi klanjači su bili ubijeni. On je jako krvario i nije odgovarao kad je njegov brat pokušao da s njim razgovara. Brat je pokušao da mu zamota rane ali nije mogao jer su bile jako teške. Poslije pola sata je izdahnuo. Njegov brat kaže da je pokazao veliku hrabrost i nije rekao ni riječi uprkos bola koji je imao; zapravo je izgledalo kao da je bio sretan da je bar njegov brat bio spašen.

34. Malik Maksood sahib, sin S.A. Mahmud sahiba. Njegov djed po ocu bio je iz Batala a djed po majci je bio ashab Obećanog Mesije a.s. i bio je iz Bhopala. Zapravo su mu oba djeda (i po majci i po ocu) i majka bili ashabi Obećanog Mesije a.s. On je rođen u Bhopalu a odrastao je u Kadianu, gdje se školovao na IT koledžu. Njegova porodica se na kraju preselila u Lahor. U vrijeme ubistva imao je 80 godina, bio je musi i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. Služio je kao sekretar Talim-ul-

Kur'an i revizor u svom ogranku. Njegov unuk kaže da je sjedio u glavnom holu u drugom redu. Po nalogu imama je izašao u dvorište, ali kad ga je unuk vidio ležao je na podu sa prstima u ušima i nije se micao tako da je vjerovatno već bio mrtav jer je zadobio mnoge rane mecima. On je bio redovan u obavljanju pet dnevnih namaza i također je obavljao tahadžud namaz, plaćao je članarinu na vrijeme, proučavao je knjige Džemata, gledao MTA i slušao Huzurove hudbe i govore. Bio je stručnjak u računovodstvu. Jedanput, u Kadianu, dok je još bio vrlo mlad bilo je takmičenje među prijateljima ko će stići prvi ujutro u džamiju na fadžr (sabah) namaz. Da bi pobjedio u takmičenju on je otišao u džamiju u 2:30 noću. Njegov sin, Tabassum Maksood sahib, koji je pravnik, sada u Rabvi radi dobrovoljno (kao vakif).

35. Čaudhri Muhammed Ahmad sahib, sin dr. Noor Ahmada. Njegov djed po ocu i otac dali su zavjet bai'ata u 1921-22. godini i porodica je bila iz Faisalabada. Njegov otac je radio sa dr. Mir Muhammed Ismail sahibom r.a. kao mlađi doktor. Početno obrazovanje do fakulteta je imao u Faisalabadu i onda se priključio avijaciji, gdje je dvije godine bio na obuci i onda tamo bio zaposlen. Učestvovao je u ratovima 1965. i 1970. U toku 1965. godine, kad naprava za utovar bombi nije radila on je poticao druge da nose bombe na sebi i sam ih je nosio da bi ih utovarili. Uprkos takvih službi, takozvani patrioti danas smatraju da Ahmadi nisu odani zemlji. Ovo su ljudi koji su obavili mnoge službe za svoju zemlju. On je radi obuke išao na nekoliko putovanja u inostranstvo. Penzionisan je 1971. godine ali je radio kao direktor voda za granate do 1985. U vrijeme ubistva imao je 85 godina, bio je musi i ubijen je u Bait-un-Noor džamiji. On je tamo često obavljao džumu namaz i četvrtkom uveče bi pripremao odjeću za džumu. Do podne bi već krenuo od kuće na džumu. Na dan napada jedan mladić ga je vidio da krvari u drugom ili trećem redu kad je pozvao ovog mladića sebi i tražio da mu zaveže odjeću oko stomaka, gdje je bio ranjen mecima. Također je rekao mladiću da dadne vode ostalim povrijeđenim ljudima. Isto tako je savjetovao neke ostale ljude kako da se spase jer je bio stručnjak u tom polju. Zadobio je i ranu metkom u vrat. Bio je odvezen u Jinnah bolnicu gdje je podlegao ranama i umro u 8 sati uveče. Jedan od njegovih rođaka je dva dana prije ovog događaja sanjao da je Lahor bio pod napadom. Huzur je dodao da su mnogi ljudi sanjali ovakve snove u Pakistanu i u inostranstvu, koji su ukazivali na ove događaje.

On nije imao zlobe ni prema kome. Uživao je dobro zdravlje. Bio je redovan u obavljanju namaza i učenju Kur'ana. Volio je svoju djecu. Bio je dobar sportista (u kabbaddi i fudbalu) i veoma predan Halifatu. Njegova kćerka piše da je prema očevicu njen otac sjedio na stolicama i slušao hudbu koja je bila upravo počela kad je započelo pucanje. On je ostao sjedeći, kao da je nastojao da procijeni situaciju. Kad je jedan terorist prišao i pucao u njegovom pravcu bio je ranjen. Kad se terorista okrenuo da napuni pušku on ga je, uprkos ranama, zgrabio za vrat i savladao ga. Drugi čovjek mu je pritekao u pomoć i onda još jedan mlađi čovjek. Za to vrijeme je primio nekoliko metaka i jako je krvario, ali je uprkos ranama dao upute o tome kako da rastave bombu i zavežu noge i ruke teroriste. Bio je hrabar čovjek koji je s velikom kuraži podnio rane i stekao položaj šehida.

36. Ilijas Aslam Kuraiši sahib, sin Master Shafi Aslam sahiba. Njegova porodica je bila iz Kadiana i onda su preselili u Gujranvalu. Otac mu je bio misionar koji je dobro služio Džemat. Njegov brat, Muhammed Aslam sahib bio je među dervišima Kadiana. Radio je u banci odakle je penzionisan sa službe pomoćnika zamjenika direktora. U vrijeme ubistva imao je 76 godina, bio je musi i ubijen je u Bait-ul-Noor džamiji. Bio je predsjednik Johar Town ogranka. Sjedio je u prvom redu u drugom holu. Kad su teroristi počeli pucati on je nastojao da vrata drugog hola drži zatvorenim uz pomoć drugih klanjača, ali je zadobio teške rane u toku pucanja kroz vrata. Umro je oko 4 sata poslije podne. Bio je jednostavan i bogobojazna čovjek, uvijek zahvalan za blagoslove. Uvijek je učio dove i sa revnošću služio Džemat. Bio je vrlo nježan otac, redovan u namazima i u tahadžud namazu, uvijek je imao osmjeh i bio ljubazan. Nikada nije prigovarao ako bi mu neko došao radi Džematskog posla, čak i ako bi u to vrijeme spavao. Uvijek je davao savjet da ostanemo odani Džematu i Halifatu.

37. Tahir Mahmud Ahmad sahib, sin umrlog Said Ahmad sahiba. Ova porodica je bila iz Muzaffar garha. Njegov otac je dao zavjet bai'ata u 1953. godini i 1993. prešao u Lahor. Poslije završetka fakulteta bio je zaposlen u privatnom sektoru, i otišao u Maleziju radi obuke (imao je malu mentalnu smetnju). U vrijeme ubistva je imao 53 godine i ubijen je u Bait-un-Noor džamiji. Prije džume je otišao da vidi predsjednika svog ogranka koji ga je odveo u Bait-un-Noor džamiju; on je obično išao na džumu u druge centre za namaz ili je ponekad odlazio

u Dar-ul-zikr džamiju. Ovo je bila njegova prva džuma u Bait-un-Noor džamiji. Pogodila su ga dva metka u prsa i jedan u čelo. Bio je hrabar čovjek i predan Džematu. Govorio bi da se ne boji metaka i znao je da će biti ubijen. Bio je na dobrom glasu u komšiluku i prvi da nazove selam svakome na ulici.

38. Sejid Iršaad Ali sahib, sin Sejid Samiullah Šah sahiba (koji je također služio kao direktor Ahmadija islamskog fakulteta). Njegov djed po ocu Khaslat Ali Šah sahib i djed po majci Mir Hamid Šah sahib su obojica bili ashabi Obećanog Mesije a.s. i među njegovim posebnim prijateljima. U njihovoj pradjedovskoj kuća u Sialkotu je Obećani Mesija a.s. boravio u toku svojih posjeta Sialkotu, i kuća je bila poklonjena Džematu. Nakon sticanja diplome sa fakulteta polagao je još neke ispite i poslije bio zaposlen kao pomoćnik direktora u Lahor odjeljenju odakle je penzionisan kao zamjenik direktora. Služio je kao sekretar finansija u Model Townu. U vrijeme ubistva imao je 80 godina, bio je musli i ubijen u Bait-un-Noor džamiji. Prije odlaska na džumu, odmarao se sa rukom na grudima i rekao da bi se danas odmarao. Onda je ustao i spremio se da ide na džumu govoreći da odlazi i ponavljao da zaista odlazi. Sjedio je u dvorištu džamije na stolicama i kad je počelo pucanje bio je ubijen. Zadobio je tri rane mecima. Nedavno je u viziji čuo riječi: 'inni rafi'uke ve muteveffiike'. Huzur a.t. kaže da je izgleda osoba koja je prenijela ovaj događaj netačno zabilježila riječi i da je zapravo red riječi: 'inni muteveffiike ve rafi'uke'. U svakom slučaju on nije bio u stanju da razumije ove riječi. Nekih 15-20 dana prije ovog događaja također je čuo riječi: 'Mi te primamo raširenih ruku s crvenim ćilimima'. U drugoj viziji vidio je da je kočija stala ispred njegove kuće i čuo je da je stigao je hazreti Mirza Beshirudin Mahmud Ahmad r.a. Njegova rodbina kaže da se brinuo kako nije u stanju da služi Džemat kao njegovi preci. On je bio veseo i društven čovjek, imao je želju da služi drugima i pogotovu je pazio svoju rodbinu.

39. Noor-ul-Amin sahib, sin Naziir Vasim sahiba, bio je rođen u Ravalpindiju i tamo završio fakultet i pridružio se mornarici. Njegov djed po ocu je bio ashab Obećanog Mesije a.s. a djed po majci je služio kao amir džemata Hyderabad i bio šehid. On je bio aktivan član Majlis Khudam-ul-Ahmadija i dugo vremena bio na dužnosti nadgledanja zatvorenog sistema ugrađenog u džamiji. Također je neko vrijeme živio u Karačiju. U vrijeme ubistva bilo mu je 39 godina i ubijen je u Dar-ul-

ziker džamiji. Nazvao je kuću u toku napada i rekao da može napustiti to mjesto ako želi ali da mu je tu bila data dužnost. Sjedio je iza satelitske antene gdje je granata eksplodirala i tako je bio ubijen. Njegova žena kaže da je posjedovao mnoge velike vrline, i posvećivao posebnu pažnju odgajanju djece, pogotovu vakf-i nau djece. Kad je razgovarao sa svojom ženom na telefon, ona je tražila od njega da ode odatle ali on nije mogao napustiti tolike ljude koji su bili u istoj situaciji kao i on. On je sa zanosom učestvovao u Džematskom poslu.

40. Čaudhri Muhammed Maalik sahib, sin Fatih Muhammed sahiba, živio je u Ghakkar Mandi odakle je preselio u Gujranvalu i onda u Lahor. Otac mu je umro prije njegovog rođenja. Kad je završavao fakultet majka mu je dala svoju zlatnu narukvicu i rekla da treba nastaviti obrazovanje. Tako da je završio još jedan stepen obrazovanja. Imao je 93 godine u vrijeme ubistva, bio je musi i ubijen je u Bait-un-Noor džamiji. Njegova rodbina kaže da otkad je bio u starim godinama, zaboravljao bi stvari i kao posljedica toga je propustio 7 do 8 džuma namaza, ali je tog dana posebno insistirao da ide na džumu iako su ga zaustavljali. Bio je među prvima koji su bili ubijeni tog dana sjedeći na stolicama u prvom redu. On nikada nije povrijedio nikoga i imao je veliku želju za čitanjem i proučavanjem knjiga Obećanog Mesije a.s. i poticao svoju rodbinu na to. Njegov sin, Daud Ahmad sahib navodi da kad je završio fakultet i magistarski (iz ekonomije) otac mu je ponudio da ga zaposli kod sebe i rekao da će mu platiti istu plaću koju očekuje u zaposlenju; da će ga unajmiti da čita knjige Obećanog Mesije a.s. Svoju djecu je odgojio da imaju duboki osjećaj savjesti prema obavljanju namaza i probudio bi ih u vrijeme ezana i klanjali bi namaz zajedno. Nikada nije podigao ruku na djecu radi njihovog moralnog odgoja; umjesto toga je činio dove za njih i govorio da je ovo samilost. On bi plakao u toku tahadžud namaza i činio dove za svoju djecu. U 1974. godini, kad je živio u satelitskom gradu Gujranvala, mnogi Ahmadi su se okupili u njegovoj kući radi bezbjednosti. O svakome je vodio veliku brigu u toku ovog teškog vremena. Bio je izuzetno iskren čovjek, i nije mogao tolerisati neistinu. Uveo je u sistem Oporuke sve u porodici.

41. Šaik Sajid Ahmad sahib, sin Šaik Ameen Ahmad sahiba. Njegova porodica je bila iz Bhera. Diplomirao je na fakultetu u Lahoru i bio zaposlen kod MCB (Muslim Commercial Bank) u Ravalpindiju. Nakon što je bio penzionisan 2003. godine preselio je u Lahor da bude

sa svojom djecom. Bio je vrlo odgovoran član Majlis Ansarullah i radio kao sekretar Talim-ul-Kur'an. Bilo mu je 58 godina kad je bio ubijen, bio je musi (njegova aplikacija je bila odobrena) i bio je ubijen u Bait-ul-Noor džamiji. Po navici je išao na džumu ranije i s velikom naklonošću obavljao namaz. Tog dana je sjedio u holu u pozadini džamije. Oko petnaest minuta nakon što je pucanje počelo on je nazvao svog sina Šahzad Naima i pitao ga je li dobro koji je rekao da je u redu. On je zabravio vrata uz pomoć drugih drugova i stao ispred vrata da ih čuva zatvorenim (brave na vratima su bile neispravne), i ovo je pomoglo mnogima da stignu do bezbjednog mjesta. Međutim, teroristi su nastavili pucati i granata koja je eksplodirala uzrokovala je njegovu smrt. Brinu se o ženidbi i zaposlenju svog sina i u petak je uredio intervju za njega. Onda ga je pitao kako je prošao inerviju (sin je poslije dobio zaposlenje). Bio je vrlo savjestan o pravima svoje žene i djece, prema svojoj porodici kao i porodici svoje žene. Bio je blage naravi i vrlo pokoran sistemu Džemata i duboko odan Halifatu. Jedan neahmadi poznanik u komšiluku ga je sanjao poslije ubistva i čuo ga da kaže da ne zna kako je tu stigao ali da je vrlo sretan tamo gdje je i da je zadovoljan.

42. Sejid Laiik Ahmad sahib, sin Sejid Muhjudin Ahmada, koji je bio iz Bihara (Indija) i student na Aligarh univerzitetu gdje je sreo jednog Ahmadi studenta koji mu je rekao o smrti Isa a.s. i dolasku Obećanog Mesije a.s. što ga je tako razljutilo da je razbio glavu Ahmadi studentu, zbog čega se kasnije stidio. Kad se obratio maulviju po imenu Sanaullah Amritsari u pogledu ovih pitanja, on je poslao nekoliko knjiga koje su sadržavale same uvrede i ružan jezik, što ga je podstaklo da više proučava o Ahmadijatu i on je dao zavjet bai'ata poslije daljeg istraživanja. Huzur a.t. je dodao maulvi danas slijede istu tradiciju, samo umjesto slanja literature oni dolaze na TV da šire svoje besmislene uvrede i klevete. Sejiid Laik sahib je bio rođen Ahmadi. Nakon što je položio ispite na fakultetu otišao je na dalje studije i dao magistarski iz engleskog na Putna univerzitetu. U Lahor je preselio 1969. godine i pridružio se MCB (Muslim Commercial Bank), odakle se penzionisao nekoliko godina kasnije. Imao je 72 godine u vrijeme ubistva i bio je musi. Kad je ušao u džamiju klanjao je sunnet i sjedio je iza imama kad su teroristi pčeli pucati. Bio je smrtno ranjen i umro je. On je bio blage naravi i rezervisana osoba. Imao je duboku ljubav prema Džematu ali nije bio vrlo glasan o tome. Međutim, ako bi neko govorio protiv

Džemata ili Halifata on to nije tolerisao. Nasuprot tome, on bi vodio razgovor sa onima koji su govorili u prilog Džemata. Njegova djeca su visoko obrazovana i zaposlena u svojim poljima. On je bio vrlo redovan u obavljanju džume namaza. Jedanput, kad je njegova žena bila bolesna i smještena u bolnicu, on ju je tamo ostavio i otišao u džamiju radi džume namaza, ne brinući se hoće li je ponovo vidjeti ili ne, ali nije propustio svoju džumu.

43. Muhammed Ašraf Bullar sahib, sin Muhammed Abdullah sahiba. Njegovi preci su bili iz oblasti Lahor, bavili su se agrokulturom ali su kasnije preselili u Raivindi gdje su započeli praviti opeke. Njegov djed po ocu, Čoudri Sikandar Ahmad sahib je dao zavjet bai'ata. U 2004. godini on je otišao na umru. Uvijek je poticao svoju braću da rade za Džemat. Bilo mu je 47 godina u vrijeme ubistva, i bio ubijen u Bait-un-Noor džamiji. Bio je jedini hranitelj porodice, redovan u obavljanju džume namaza. Tog smrtonosnog dana on je sjedio u holu pozadi i u vrijeme napada pomagao je da zatvore vrata pritiskajući svoja leđa uz vrata da spriječi teroristi da uđe u manji hol. Terorista je onda počeo pucati kroz vrata što mu je nanijelo smrtonosne povrede i trenutno je umro. Bio je častan i poštovan čovjek. Imao je ljubav za propagiranje islama i mnogi neahmadi prijatelji su učestvovali u dženezama namazu. Hodže su 30. maja najavili u novinama Nawa-e-Waqt i također prenijeli saopćenje na Express News (TV kanalu) da je nikah (vjenčanje) svih onih neahmadi koji su učestvovali u džemazi namazu poništeni. Huzur a.t. je dodao da su hodže čak napravili proglas o poništenju nikaha onih neahmadi koji su prenijeli svoje izraze saučešća (klanjanje dženezama namaza je nešto posve drugo). Poslije obavljanja *umre* bio je redovan u obavljanju tahadžud namaza. Također je redovno učio Kur'an i poticao svoju porodicu na to. Govorio je svojoj djeci da svakodnevno uče Kur'an, čak i ako je to samo jedna linija, ali da također čitaju prijevod jer u stvarnosti nema koristi onoga što su pročitali ako to ne razumiju.

44. Mubarak Ahmad Tahir sahib, sin Abdul Majeed sahiba. Iako je Mubarak sahib bio iz Lahora, njegova nena po ocu je bila iz Kadiana. Njegov otac je dao zavjet bai'ata u toku halifata hazreti Muslih Mauda r.a. Počeo je raditi u Nacionalnoj banci kao daktilograf, ali je dalje nastavio obrazovanje sticanjem diplome na fakultetu i onda diplome magistra. Također je pohađao mnoge druge kurseve unutar banke i bio je unapređen na položaj zamjenika direktora. Također je

primio nagradu najboljeg radnika banke. Bio je zet umrlog Maulana Dost Muhammed Shahida, historičara Džemata Ahmadija. Bilo mu je 57 godina u vrijeme ubistva i bio je musi. Služio je u nadležnosti raznih službi u Džematu u vrijeme kad je bio ubijen. Tog smrtonosnog dana su njegova oba sina bila s njim pošto su došli u Bait-un-Noor džamiju radi džume namaza. On je bio u holu pozada dok su oba sina sjedila u prednjem holu. Kad su teroristi počeli pucati, imam sahib je od sviju tražio da uče dovu i on je upravo to činio. U toku dove, zadobio je ranu metkom, koji mu je prošao kroz prsa vrlo blizu srca i on je izdahnuo. Bio je vrlo saosjećajan čovjek. Bolje se slagao sa svojim potčinjenim nego sa kolegama. U svojoj kući je napravio aranžman za obavljanje namaza tako što je izgradio za to određenu odaju u kući. Imao je ogromnu ljubav prema Džematu. Poticao je svoju djecu da učestvuju u Džematskom poslu, i nije imao nikakvih sporova s njima ako se vrate kući čak u 3 sata ujutro poslije obavljanja džematskih dužnosti. No, za drugi posao, za njih je bio redarski sat da se kući vrate do iša namaza. Jedna od velikih odlika koje je posjedovao bila je njegova velikodušnost i davao je velike doprinose za humanitarne svrhe. Imao je veliko poštovanje prema misionarima Džemata Ahmadija i bio vrlo gostoprимljiv prema njima. Bio je vrlo društven i ljubazan. Gdje god je bilo moguće on je nastojao da ponudi svoju kuću da se koristi kao centar za namaz.

45. Anees Ahmad sahib, sin Munir Ahmad sahiba. Porodica je bila iz oblasti Faisalabada, ali su kasnije preselili u Lahor. Nakon završavanja ispita na fakultetu radio je na polju kompjutera u svojoj službi u Gulbergu. U vrijeme ubistva imao je 35 godina, bio je *musi* i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. On je obično išao na džumu u Model Town, ali je nosio nalog tog dana i tako na kraju otišao u Dar-ul-zikr džamiju radi džume. Sjedio je do svog oca blizu mihraba kad je pucanje počelo. Kad mu je otac rekao da legne na pod on je rekao da će ići da pomogne drugima a da on legne na pod. Tako je bio ubijen mecima ispaljenim u njegovom pravcu. Volio je svoju djecu i ženu i poštovao svoje starije i ženinu rodbinu. Imao je ljubav za služenje drugima. Jednom prijatelju je pomogao davanjem krvi i kad je ovaj pitao za zajam da plati tretman, oko pet hiljada rupija, on mu je dao novac kao qarz-e-hasana. On je poticao svog sina da učestvuje u časovima učenja Kur'ana, i učestvovao je u Džematskom poslu sa velikim žarom. Njegov mlađi brat, Munever Ahmad sahib također je bio ubijen tog dana.

46. Munever Ahmad sahib, sin Munir Ahmad sahiba. Porodica je bila iz oblasti Faisalabada i on je po rođenju bio Ahmadi ali je za neki period bio naklonjen *šija* vjerskom sistemu, pošto ga je odgajala nena po majci koja je bila *šija*. On je sanjao hazreti imam Huseina r.a. i hazreti Alija r.a. koji su svjedočili istinitost Obećanog Mesije a.s., i on je ponovo dao zavjet bai'ata. Imao je pobožan karakter i zato ga je Allah uputio. Bio je vrlo upućen o Ahmadijatu i imao revnost za propagiranje islam Ahmadijata, i, mašallah mnogi su dali zavjet bai'ata zbog njegovih zalaganja. Imao je tako veliku ljubav za pozivanjem ljudi Allahu da bi hodže ostavljao bez riječi. U vrijeme ubistva imao je 30 godina, bio je musi i ubijen je u Dar-ul-zikr džamiji. U to vrijeme je služio kao vršioc dužnosti. Tog smrtonosnog dana, sjedio je unutar džamije kad je napad počeo. Brzo se izvukao napolje da zatvori glavnu kapiju da spriječi teroriste da uđu u glavni hol. Održavao je kontakt na telefonu sa svojom rodbinom. Rekao je svim klanjačima da, ako bilo ko ima ikakvu vrstu oružja, da mu dadnu. Huzur a.t. je dodao da su se klanjači okupili da klanjaju džumu namaz, prema tome nisu nosili nikakvo oružje. Policija je sada brza u odgovoru u ovo vrijeme da kažu zašto Ahmadi nisu napravili svoj aranžman obezbjeđenja. Huzur a.t. kaže da možda neahmadi nose oružje u džamiju ali Ahmadi ne nose. Policija samo treba da digne ruke i proglasi da je svako odgovoran za svoju bezbjednost. Bilo kako bilo, kad je počelo pucanje unutra, i ljudi bili ranjeni, on je uspio da ih posluži vodom. Tražio je priliku da zgrabi napadače, i čim je opazio takvu priliku zgrabio je jednog od njih koji se onda ubio, zbog čega je i on bio ubijen. On je prije toga saznao da mu je brat bio ubijen, ali je uprkos toga nastavio da pomaže drugima. Prije dugo vremena, mala djeca su postavila postere ispred njegove kuće koji potiču na mržnju, koji su napravili zalag za takav posao. On je djeci objasnio da ne treba da učestvuju u takvom poslu i oni su se složili, ali je djeci ponovo ispran mozak i oni su nastavili da to čine iz zabave. Jedan član Džemata je napisao o snu koji je Munever sahib imao oko mjesec i po dana ranije, u kojem mu je njegova umrla majka rekla da je tu pripremila sobu za njega i da će poslati po njega. Hafiz Muzafar Ahmad sahib piše da je Munever sahib unaprijed rekao svojim bližnjim da će biti ubijen. Zapravo, kad se oženio prošle godine rekao je svojoj ženi da će biti ubijen i da ne tuguje poslije toga.

47. Saiid Ahmad sahib, sin Sufi Munir Ahmad sahiba (čiju će dženazu u odsustvu Huzur klanjati poslije džume namaza). Njegov djed po ocu je bio ashab Obećanog Mesije a.s. Porodica se ponovo smjestila u Lahor. Imao je 37 godina u vrijeme kad je bio ubijen u Bait-un-Noor džamiji. Tog smrtonosnog dana on je otišao u džamiju pravo s posla i teroristi su već počeli pucanje u džamiji. Dvojica terorista koji su došli do džamije na motorima ostavili su motore ispred glavne kapije, koji su poslije nekoliko minuta eksplodirali. On je stajao u blizini i njegovo tijelo je bilo sprženo zbog eksplozije. Bio je u bolnici 8 dana ali se nije mogao oporaviti i tako je umro 5 juna. Jedan dan prije ovog događaja nazvao je svoju sestru u selu da je zamoli da napravi neku hranu i podijeli siromašnim kao sadaku. U petak je poljubio svoju djecu i otišao na džumu. Njegova žena je pokazala nekoliko njegovih dnevnika u kojima piše o svojoj želji da stekne položaj šehida i da moli Allaha za ovaj veliki blagoslov. Allah dž.š. je zaista primio dovu ovog poniznog čovjeka. Dnevnik također otkriva njegovo prisustvo na džumi namazima, njegovo plaćanje članarine, kratke sadržaje hudbi i dove za stanovnike Takht Hazari (njegovo rodno mjesto), gdje su Ahmadi bili ubijeni prije nekoliko godina. Bio je vrlo svjestan o pravima svojih roditelja i rodbine. Redovno bi davao sadaku siromašnim. Imao je određenu kutiju, u koju bi redovito ostavljao novac, i onda bi, kad je posjećivao selo, davao skupeljni iznos siromašnim. Bio je vrlo drag čovjek, pazio je svoje roditelje, braću i sestre, svoju ženu i djecu. Da Allah uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

Huzur a.t. je dodao dovu za sve šehide: Da Allah dž.š. obezbjedi za njih uzvišeni položaj u Džennetu, Amin. Svi su oni posjedovali razne vrline i odlike. Da Allah dž.š. primi njihove dove za njihove drage i pokloni strpljenje i čvrstinu rodbini i članovima porodice koju su ostavili iza sebe. Amin.

Huzur a.t. će također klanjati dženazu u odsustvu za još jednu osobu (koji je posvetio život služenju islamu, to jest vakf-e-zindagi), dr. Muhammed Arif sahib (derviš Kadiana), sin Muhammed Sadik sahiba (derviša Kadiana), koji je umro 13. juna 2010. godine sa 93 godine. On je u nekoliko službi 30 godina služio Džemat kako je najbolje mogao. Među mnogim službama koje je obavljao (sa duge liste koju je Huzur spomenuo u hudbi), također je bio Afsar đelsa salane. Kad je Huzur a.t.

otišao u Kadian 2005. godine on je bio na ovoj dužnosti i svoje obaveze je ispunjavao na prelijep način. Imao je magistarski iz engleskog i doktorat sa Guru Nanak univerziteta. Bio je predan i odan čovjek, redovno je obavljao tahadžud namaz, i imao ogromnu ljubav i predanost Halifatu. Doživljavao je istinske snove i vizije. Unaprijed je rekao svojoj ženi da se približava kraj njegovog vremena. Imao je upalu bubrega i pluća, primao je dijalizu i bubrezi su radili, ali se nije mogao potpuno opraviti i dugo vremena je bio teško bolestan; to vrijeme je podnio s velikim strpljenjem i odvažnošću. Huzur a.t. je rekao da ga je uvijek vidio sa osmjehom na licu. U 1991. godini, Huzur je s njim obavljao dužnosti na đelsa salani Kadian kao volonter. Huzur a.t. kaže da su njegova ljubav i predanost Halifatu bili vidljivi u njegovim očima. Radio je sa potpunom saradnjom u toku đelse bez izražavanja ikakve ljutnje s drugim volonterima, čak i ako bi oni grijeshili. Da Allah dž.š. uzdigne njegov položaj u Džennetu. Amin.

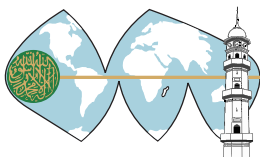
FRIDAY SERMONS

from 11th untill 18th June 2010

BOSNIAN LANGUAGE

Ahmadiyya Muslim Jama'at za Bosnu i Hercegovinu

AHMEDIJA CENTAR:

Tuzlanska 1 b, 71000 Sarajevo, BOSNA I HERCEGOVINA

Telefon/fax: 00387 / 33 612 612

www.ahmadija.ba

Ljubav svakome, mržnja nikome!